ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ΄ ΕΤΟΣ ΙΗ΄ — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 7685
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Κορίνθου ἀριθ. 210 Ἀριθμ. Τηλεφώνου 24—94
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Ὁδὸς Μαιάνδρου ἀριθ. 37

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ
14
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1937
Σελήνη 4 ἡμερῶν. Ἀνατ. ἥλιου 7.20 Δύσις 6.00΄, Ἀοξεντίου Μάρκους

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΤΑΣ

Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ προχωροῦσα ἀπροσκόπτως εἰς τὸ ἔργον της, ἀναγγέλλει δτὶ τὸ ὑπουργεῖον Γεωργίας ὅτι ἡ ἀναμενομένη ἐσοδεία δὲν θὰ παραμορφώσῃ τὸν συντηρὸν προβλέπεται ἀρκετὰ εὐοίωνος. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὅτι ἀνοίγονται νέα ὅρια εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν προϊόντων πρὸς διατροφὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ δτὰ τῆς μετειφυτεύσεως ἑνὸς νέου πολυτίμου φυτοῦ ὁ νομαζομένου «Σόγια» ἡ σκέψις τῆς καλλιεργείας τοῦ ὁποίου ὀφείλεται εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Γεωργίας ὑφ. πουργὸν κ. Κύρκαλον.

Οὕτω ἀποδεικνύεται δτὶ πολλοστὴ φορὰν δτὶ ἡ νέα Ἐθνικὴ Κυβέρνησις βαίνει γοργῶς καὶ σταθερῶς πρὸς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ρητῶς ὑπεσχέθη, τόσον γενικὸς ὅσον καὶ εἰδικὸς ἐπὶ τοῦ γεωργικοῦ ἐπιπέδου.

Μακρὰν τῶν ἀτελειώτων λόγων τῶν πρώην ἀρχηγάν, λόγων οὓτινες ἐμειλλον νὰ μείνουν λόγοι καὶ οὐδέποτε νὰ ἴδουν τὸφῶς τῆς πραγματικότητος, ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις μὲ τὴν πατρικὴν στοργὴν της πρὸς τοὺς ἀγρότας τῆς Ἑλλάδος ὁλοκλήρου, δίδει ἐν ἀκόμη μάθημα ἀξιοπρεπείας ἀπέναντι τοῦ λαοῦ, πραγματοποιοῦσα δσα ὑπεσχέθη δτὰ τοῦ στόματος τοῦ ἀρχηγοῦ της.

Τῆς δύναται νὰ παρέξῃ τὰ γεωργικὰ ἔργα τῆς Θεσσαλίας, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἀποπεράτωσίν των θὰ ἀπὸ καλύψουν πλουτοφόρους πηγὰς δτὰ τὸν ἀγρότικὸν πληθυσμὸν καὶ τὰ ὁποῖα εἶχον λησμονηθῇ ἐπὶ δεκαετηρίδας ὁλοκλήρους ἀπὸ τὰς κομματικὰς Κυβερνήσεις.

Ἀλλὰ καὶ νέον ἀκόμη μέτρον ἀναγγέλλεται ὑπὸ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης· Ἀπεφασίσθη ἡ προαιρετικὴ ἀσφάλισις τῆς ζωῆς τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἀγροτικῶν οἰκογενειῶν, οὕτω δὲ χιλιάδες ἀγροτικῶν οἰκογενειῶν δὲν θὰ μένουν πλέον εἰς τοὺς δρόμους μὲ τὸ πρῶτον οἰκογενειακὸν ἀτύχημα.

Οἱ ἀγρόται τῆς Ἑλλάδος ὁλοκλήρου—καὶ εἶναι περιττὸν νὰ τὸ τονίσωμεν—ἔχουν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ σημερινοῦ του Κυβερνήτου παρὰ τὰς συστηματικὰς καὶ ὑπούλους συκοφαντίας τῶν ἀμετανοήτων ἐχθρῶν τῆς ταλαίνης των τύχης.

Οἱ καλοθελητοὶ ὑπῆρξαν πάντοτε ποτοπολ συνοχάντες, ἀλλὰ οἱ σημερινοὶ ἔχουν ὑπερβῇ πάν δρον, πράγμα τὸ ὁποῖον ἔχει ἀναγκάσει τὸν κ. Μεταξᾶν νὰ προβῇ εἰς δηλώσεις, σύμφωνα μὲ τὰς ὁποίας ἡ χριστιανικὴ του ἐπιείκεια κάποτε θὰ λάβῃ τέλος καὶ τὸ κράτος του νόμιμον θὰ ἐπιβληθῇ ἀμείλικτον, ἐναντίον τῶν συκοφαντῶν.

Οἱ ἀγροτικοὶ πληθυσμοὶ ἄλλωστε δὲν τὸν δηλώσεων ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν σθεναρὸν Κυβερνήτην καὶ δὲν τὸν τηλεγραφημάτων τὰ ὁποῖα ἀποστέλλουν καθημερινῶς εἰς τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον καὶ προσωπικῶς εἰς τὸν κ. Μεταξᾶν, διεκνύουν καλῶς ποῖα εἶναι ἡ πρὸς τὰς διαδόσεις πίστις των καὶ ποία ἡ πρὸς τὴν σημερινὴν Κυβέρνησιν ἀφοσίωσίς των.

Πράγματι ἀρκεῖ νὰ κάμῃ τις ἕνα, τόσον εὐχάριστον ἄλλωστε, περίπατον πρὸς ἕνα οἱονδήποτε χωρίον καὶ τότε ἀσφαλῶς θὰ ἀντιληφθῇ τὰς διαθέσεις τοῦ χωρικοῦ στοιχείου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, δτὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐπιδεικνυομένην πατρικὴν στοργήν.

Καὶ αὐτὴν τὴν ἀγάπην τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ δὲν τὴν ἐπιδάλλουν εἰς αὐτὸν οὔτε μικροὶ κομματάρχαι οὔτε προσωπικὰ συμφέροντα.

Ὁ ἀληθὼς ἀγνὸς Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς τῆς ὑπαίθρου δίδει δείγματα ἀνωτερότητος καὶ ἐντιμοσύνης πρὸς τὸ ἐπιτελεσθὲν καὶ ἐπιτελεσθησόμενον ἔργον τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΒΗΡΙΚΗΝ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΝ

ΔΙΑΤΙ ΟΙ ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ΒΑΣΚΟΙ ΣΥΝΕΠΡΑΞΑΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΡΥΘΡΟΥΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ κ. ΜΙΣΕΛ ΓΚΥ

Ἀπὸ τὰ Γαλλικὰ περιοδικὸν «A la Page» παραλαμβανόμενον τὸ κατωτέρω ἄρθρον τοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ ἀπεσταλμένου του κ. Μισὲλ Γκύ, ἀναφερόμενον εἰς τὸ παρήκδοξον γεγονὸς τῆς συμπράξεως τῶν Καθολικῶν Βάσκων, μὲ τοὺς ἐρυθροὺς κυβερνητικούς.

Τὸ ζήτημα τῶν Βάσκων ἐθνικιστῶν εἰς τὸν ἐμφύλιον Ἱσπανικὸν πόλεμον εἶναι ἕνα τῶν παραδοξοτέρων ζητημάτων, ποὺ ἡμποροῦν νὰ ὑπάρξῃ ποτέ.

Οἱ Βάσκοι, κατὰ τὸ σύνολόν των καθολικοί, συνέπραξαν μὲ τὸ Λατινόν Μέτωπον, διὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν θεϊκῶν στρατευμάτων. Ἐπὶ τοῦ βορείου μετώπου, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται ἀπὸ τὸ Ὀβιέδο μέχρι τὸν Ἅγιον Σεβαστιανόν, ἐκατοντάδες ἀγροῖ ἔβαλαν ἡ ἀλληλοσπαράσσουσαι ἔγθροὶ ἐναντίον τῶν φασιστικῶν στρατευμάτων τοῦ Φράνκο ὑπὸ τὸν ἀδελφὸν ἐμπνεύσεως ἀπὸ τὸ Ἅγιον καθολικὸ Ἰδεάδες.

Διὰ νὰ ἔχω μιὰ σαφῆ ἐξήγησι περὶ τῆς παραδόξου αὐτῆς καταστάσεως, ἡρώτησα διαφόρους ἐπισήμους Βάσκους, τῶν ὁποίων ἡ γνώμη ἔχρίνει ἀρκετά. "Ἐνας ἐξ αὐτῶν εἷς ἐρώτησίν μου περὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐθνικιστικοῦ πνεύματος τῶν Βάσκων μοῦ λέγει:

—"Οπως ἀναφέρει εἰς ἕνα ἔργον του ὁ Μισὲλ ντὲ Μπιτσενγκί, «ἡ ἐθνικισμὸς τῶν Βάσκων εἶναι μιὰ μεγάλη ὀργάνωσις ' καθαρῶς καθολική, ἡ ὁποία μάχεται εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐθνικότητός της καὶ διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ προλεταριάτου ἐναντίον τοῦ φασιστικοῦ καὶ πλουτοκρατικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.

—Ὁ ἰμπεριαλισμὸς τῶν ἐθνικιστῶν εἶναι φοβερώτερος ἀπὸ τὴν ἀναρχίαν τῶν μαρξιστῶν, σὺμφώνως σας;

—Τὸ κύριμα μας ἐστάθη συνεχῶς ἀντίπαλον τόσον ἐναντίον τοῦ ἐρυθροῦ προλ·ταριάτου, ὅσον καὶ ἐναντίον τῶν Ἱσπανῶν ἀντιδραστικῶν. Αἱ μεγάλαι διομηχανίαι τῶν Βάσκων, καὶ πρὸ παντὸς ἡ κείνη τῆς Βισκαΐας, εὑρίσκονται εἰς χεῖρας τῶν στενῶν τῆς δεξιᾶς. Αὐτά, μισοῦντα πᾶν ὅ,τι προήρχετο ἐκ μέρους τῶν Βάσκων καὶ ζώντα ἐντὸς τοῦ τρόμου τῶν μαρξιστῶν, δὲν ἐκαναν καμμιὰ διάκρισι μεταξὺ τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων, οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦταν καὶ ἠργοδότησαν κάθε ὑποστήριξιν προερχομένην ἀπὸ τοὺς Βάσκους.

—Ὅλα αὐτὰ δὲν μοῦ δίδουν καμμιὰ σαφῆ ἐξήγησι τῆς παραδόξου καταστάσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὑρέθημεν, ἐγκαταλείψαντες τοὺς ἀδελφούς σας, τοὺς καθολικοὺς ἐθνικιστάς, διὰ νὰ τείνετε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς κομμουνιστάς.

—Δὲν ἠμπορούσαμε νὰ κάμωμε ἀλλοιῶς διότι σὴ πραγματικότητα ἤτο ἀδύνατον νὰ συμβιβάσσωμε μὲ τοὺς Ἱσπανοὺς τῆς δεξιᾶς, αἱ ὁποῖοι ἐξεδήλωσαν πάντοτε ἀπέναντί μας μεγάλην ἐχθρα. Οἱ Ἱσπανοὶ «φασισταὶ» δὲν ἀπέκρυψαν τοὺς σκοποὺς των εἰς τὸ νὰ ἐξουδετερώσουν τοὺς Βάσκους ἐθνικιστὰς διὰ τοῦ συφκισμοῦ, τῆς ἐξορίας καὶ τῆς δημεύσεως τῶν ἀγαθῶν. Δὲν ἠμπορούσαμε λοιπὸν νὰ ἐξουμε τὴν σωτηρίαν μας, παρὰ μόνον συμπράττοντες μὲ τὰ κόμματα τῆς ἀριστερᾶς. Ἤλπιμε λοιπὸν σὲ ἐπαρκῆ μὲ τοὺς ἀρίστερούς, ἀφοῦ πρῶτον τοὺς ἐπείραμε τὴν κατηγορηματικὴ ὑπόσχεσι ὅτι θὰ σεβασθοῦν τὴν αὐτονομίαν μας καὶ θὰ τὴν προστατεύσουν.

—Δὲν ἐκάμαμε καμμιὰν συμπαχία μὲ ἀνθρώπους ἐμπνεομένους ἀπὸ τὰς ἰδέας τῆς ἐρυθρᾶς Μόσχας, διότι εἴμαστε καθ' ὁλοκληρίαν καθολικοί. Βασιζόμεναι ἐπὶ τῆς εἰλικρινείας μας ἀπέναντι τῆς κυβερνήσεως τῆς Μαδρίτης ἡ ὁποία παραμένει ἡ νόμιμος κυβέρνησις καὶ τὴν ἐπολειτήσαμε κατὰ τὴς ἐκλογὰς τῆς 16ης Φεβρουαρίου, ἀπορασάσαμε ν' ἀποδεχθοῦμε τὸ ὑπουργικὸ χαρτοφυλάκιο, τὸ ὁποῖον μᾶς προσέφεραν.

«Ἡ ἀνησυχία, ἡ ὁποία εἶχε καταλάβει ὅλους τοὺς Βάσκους, κατέληξε σὲ μιὰ ἔκρηξι ἀγανακτήσεως. Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐπῆραν τὰ ὅπλα στὰ χέρια ὅσον εἶδαν ὅτι τὸ ἔδαφός των, ὅπου ἐβασίλευε μιὰ ἀπόλυτος γαλήνη καὶ ὅπου δὲν ὑπῆρχε κανένας κομμουνιστικὸς κίνδυνος οὔτε τὴ θέσι ἀκείας κατειδώκετο, εἶχε κατακλυσθῇ ἀπὸ τοὺς Καρλιστὰς τῆς Ναβάρρας, εἰ ὁποῖοι μὲ τὸ ζητωκραυγές: Ζήτω ἡ θρησκεία καὶ Ζήτω ἡ Ἱσπανία, εἰσῆλθον στὴ Χετκάια. Σκεγκοῦρα καὶ Ἀσάν.

—Τοῦτο δὲν ἀρκοῦσε νὰ συμφιλίωσῃ τοὺς Βάσκους καὶ τοὺς Ναβαρρούς ;

—Καλόσυνα. Διὰ τοὺς Βάσκους ἕνα γεγονὸς ἦταν καταφανές: ὅτι ἡ στρατιωτικὴ κίνησις ποὺ τὴν ἐβοήθησαν αἱ Καρλιστικαὶ καὶ εἰ φαλαγγάρχαι, δὲν ἦταν κατὰ τὴν γνώμην των, μία κίνησις κατευθυνομένη μόνον ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀλλ' ἐπίσης ἐναντίον τῶν ζωηρῶν ἐπορθιλιτικῶν αὐτονομίας τῆς χώρας τῶν Βάσκων καὶ τῆς ἀμύνης τῆς θρησκείας. Τοῦτο ἐφαίνετο εἰς τοὺς Βάσκους εἰς ἰσχυρισμὸς ποὺ ἐρέσρον οἱ ἐθνικισταὶ δὶὰ νὰ συγκαλύψουν ἄλλας πολιτικὰς ἐλέψεις.

—Ποιὰ θὰ εἶναι ἡ διέξοδος αὐτοῦ τοῦ πολέμου κατὰ τὴ γνώμη σας;

—Δύο δύναται διέξοδοι ὑπάρχουν.

"Η θὰ ἐπικοτατήσουν τὰ στρατεύματα τοῦ Φράνκο πόδτε θὰ ἐκραγῇ ε·ρωπαϊκὸς πόλεμος, ἢ θὰ θριαμβεύσῃ ἡ Δημοκρατία, ὁπότε θὰ ἠμπορεῖ ὁ καθένας νὰ πιστεύῃ καὶ λαγευῇ ὃ,τι θέλει.

—Καὶ ἡ τελευταία ἐρώτησις: Πόσοι Βάσκοι εἶσθε στὶς τέσσερες ἐπαρχίες;

—Περίπου ἕνα ἑκατομμύριο.

***

Ἰδοὺ πῶς μοῦ ἐξέθεσε τὴ «μικρὴ αὐτὴ ὑπόθεσι» ἕνας σημαίνων Βάσκος. Καὶ κατ' ἀρχὰς τί ἠμποροῦσε νὰ σκεφθῇ κανεὶς γι' αὐτὸ τὸ ἑκατομμύριο τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ποθοῦν τὴν ἐθαρκὴ τους ἀνεξαρτησία.

Παραδεχόμεθα δτὶ οἱ Βάσκοι αὐτονομισταὶ εἶναι ἐλιτκρινεῖς, αἱ διεκδικήσεις των ὅμως εἶνε καθαρὰ οὐτοπία.

Οἱ Βάσκοι ἐθνικισταὶ φρίνεται μέλλον δτὶ ἔχουν κατασπῇ παγνιον τῶν κομμουνιστῶν. Ἐλικινεῖς ἀλλὰ οὐτοπικαὶ ὅπως εἶναι, αἰσθάνονται σήμερα δτὶ καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ μικροῦ τεμαχίου γῆς ποὺ κατέχουν εἶ ἀναρχικοὶ εἶναι κύριοι καὶ δτὶ κάθε εἶνε καθολικὸν, δὲν ἠμποροῦν νὰ σταματήσουν τοὺς ἐρυθροὺς.

Ὰς ἀποδείξῃ τὸν ὅσων ἀναφέρομεν πρόβλλωμεν μόνον τὴν λεγομένην στὴν Παναγίαν τῆς Λούρδης εἰς τὸ Ἐλορρὶο ἀπὸ ἕνα πάγμα ποὺ ἤλθε ἀπὸ τὸ Μπιλμάο γιὰν παρελθόντος Ὀκτωβρίου. Τὴν μετατροπὴν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Νευράγκο εἰς σταῦλον καὶ πρὸ παντὸς τὴν σφαγὴν τῶν δυήρων, εἰς τὰς 10 παρελθόντος Ἰανουαρίου καθ' ὃν χρόνον ἐπραγματοποιοῦτο αἱ ἀντάλλαγαὶ γνωμῶν μεταξὺ Μπορύρκος καὶ Μπιλμάο διὰ τὴν παῦσιν τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ σφαγὴ τῶν δμήρων ἐφάνη τόσον ἀγρία καὶ τόσον ἀνεχαριστιακή, ὥστε ὁ πρόεδρος δὸν Ζοζὲ Ἀντόνιο τῆς Ἀγκίρρης ἠθέλησε νὰ παραιτηθῇ, μὴ ἀισχύμενος τὰς ἀποτροπαίους πράξεις μερικῶν βάσκων.

Ἰδοὺ ἡ παράδοξος κατάστασις ὅπου εὑρίσκονται οἱ Βάσκοι καθολικοί. Ἀρνοῦνται τὸν φασισμὸν ἕνεκα τῶν δημοκρατικῶν των ἀρχῶν. Ἀνθίκεινται πρὲς τὸν ἐθνικισμὸν ἕνεκα τοῦ αὐτονομισμοῦ των· τέλος τὴν χεῖρα ἐτὰ τὸ Σοβιὲτ ἕνεκα τοῦ καθολικισμοῦ των· μαλλον ἐναντίον τῶν ἀθεϊσμῶν των, διότι τοὺς ἐκλαμβάνουν ὡς φασίστας.

Τί εἶναι λοιπὸν κατὰ βάθος;

Εἶναι περισσότεροι Βάσκοι παρὰ καθολικοί, κατὰ τὴν προσφυᾶ παρατήρησιν σημαίνοντος Γάλλου, ὁ ὁποῖος διαμένει εἰς τὴν χώραν τῶν Βάσκων καὶ ὁ ὁποῖος τοὺς γνωρίζει καὶ τοὺς ἀγαπᾶ πολύ. Τοὺς ἐπαγέλασεν τοῦτο πολλὰς φορές, εἶναι ὅμως ἰσχυρογνώμονες πολὺ καὶ δὲν θὰ ἠμποροσε κανεὶς νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν ἐρυθρῶν.

Καὶ τί θὰ κερδίσουν ἀπὸ τὴν νίκην.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, φαίνεται θὰ εἶναι τὰ θύματα. Ἐὰν ὁ Φράνκο καταγάγει τὴν νίκην, θὰ τοὺς μετακριεσθῇ ὡς ἐχθροὺς, ἐὰν τοὺναντίον νερδίσῃ τὸν πόλεμον οἱ Λατκὸν Μέτωπον, εἰ Βάσκοι θὰ πρόκειται ν' ἀποκτήσουν οὐδεμίαν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν ἐκ μέρους τῶν Σοβιέτ, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκπαίδευσαν τὴς Ἱσπανίας.

ΕΦΗΜΕΥΣΕ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ ΤΗΣ ΕΠΕΙΔΗ ΤΗΝ ΗΠΑΤΑ

Εἰς τὴν Ἀνατέραν Διοίκησιν Χωροφυλακῆς ἐλήφθη χθὲς ἐκ Τριχωνίδος λεπτομερὴς ἀναφορὰ σχετικὴ μὲ τὸν φόνον τοῦ 21ετοῦς Κωνσταντίνου Σαρ. Ζαχαροπούλου, τὸν λαβόντα χώραν εἰς τὸ Νεοχώριον μὲ δράσεῖα τὴν σύζυ,όν του Ἀγγελικήν.

Κατὰ τὴν ἀναφορὰν, ἡ Ἀγγελικὴ Ζαχαροπούλου ἐφύγευσε τὸν σύζυγόν της διὰ κυνηγετικοῦ δικάνου ὅπλου ἐντὸς τῆς οἰκίας της, διότι οὗτος, ὑπηρετῶν ὡς ὁπλίτης τὴν θητείαν του, συνεδέθη ἐρωτικῶς μετ' ἄλλης γυναικός, ὅταν δὲ ἀπολύθη διέδιμασε νὰ τοὺς συγγενεῖς του ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ σπίτι του. Ἡ γυνὴ ὅμως ἐπιμένουσα νὰ μὴ ἐπανέλθῃ ὁ σύζυγος, ἐπροκάλεσε μεταξύ των ἔντονον καυγᾶ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφόνευσε τὸν σύζυγόν της.

Ἡ δολοφόνος παρεδόθη εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ ἐκρατήθη εἰς τὰ κρατητήρια τῆς Τριχωνίδος.

ΛΟΓΙΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΨΥΧΗ

Τὸ παιδί μας συγκινεῖ. Ἡ μορφὴ του—εἴτε τὴν ἐμφανίζει πραγματικὰ ἡ ζωή, εἴτε ἀναπλασμένη προβάλλεται ἀπὸ φῶς τῆς τέχνης—πάντοτε ἀναδεύει τὰ βαθύτερα τῶν μεγάλων συναισθήματα. Νοσταλγικὰ ἡ ἐλπίδα του ξυπνᾷ τῆς ἀναμνήσεις μας, θερμὴ λυώνει καὶ τὴν ἀσπίδα μας τῆς σκληρότητας ποὺ χρησιμοποιοῦμε συχνὰ στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Κάποιες στιγμὲς ἀτενίζοντας στὸ ἀκήμαντο βάρημα τῶν ματιῶν του, ἀνακαλύπτομε ὁ λόκληρο ἕνα κόσμο μας χαρᾶς, κόσμο χαμένο ἀπὸ καιρό. Κάτω ἀπὸ τὰ λαμπρὰ δημάτα του ἀναστανίζομε τοὺς χρόνους τῆς πρώτης ζωῆς ποὺ εὐτυχήσαμε, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν κατορθώναμε τότε ν' ἀναλογισθοῦμε τὸ πικρὸ ἴσως τῆς δυστυχίας μας γεγονός....Μᾶς συγκινεῖ τὸ παιδί. Εἶνε ἡ θελκτικὴ ἐνσάρκωσι τῶν ὀνείρων, ποὺ ἀκόλασα ἀνέλιξε κάτισε ἡ ἀδιανόητη φαντασία μας. Εἶνε ἕνα—τὸ ἀκριδέστερο τῶν ἀπλάγων μας κομμάτι, ποὺ κληρονομεῖ τὸν ἴδιο μας ἐαυτό. Εἶναι τὸ πλάσμα—ὑπεσία ἀνθρώπου—ποὺ ἀπευθύνεται τὰ καὶ γλυκὰ πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ στὴς καρδιὲς μας καὶ μᾶς ἐπιδάλλεται ἀρελέστατα καὶ ἡσυχα, θεσπεσιακὰ, νὰ τὸ ἀγαπήσωμε καὶ νὰ τὸ σεδασθοῦμε· ἐπειδὴ μόνο τοῦτο διατηρεῖ ἀκόμη ὅ,τι λείπει τῆς ζωῆς—τῆς ζωῆς μας: τὸ φωτοχαρὲς αἴσθημα ποὺ ἐκφράζει τὸ γέλιο του καὶ τῶν δακρύων του τὴν κλαυσιαρὰ ἀγνότητα.

Ἔχω κι' ἐγὼ πολλὲς συγκινήσεις, στοργικὰ διαφυλαγμένες, ἀπὸ τὸ παιδί. Ἠ ὅπαρξί του, ἡ ὁμολογία του παρέχουν εὐαίσθητες εἰκόνες ποὺ πολλοντὰι ἀπὸ ἐνδιαφέρον ἀξιολάτρευτο. Ἀναπολῶ τώρα δύο περιπτώσεις, ποὺ μοῦ ἔδωσαν δλιὰ—ἐνταλῶς ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν κοινὴν ἐνοῦπασι—τὸν πόνο, τὸν κοινωνικὸ χαραχτῆρα τῆς παιδικῆς ψυχῆς.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα διγγήματα τοῦ Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη, τοῦ αἰληπμονήτου ἐκείνου ἐρμηνευτῆ τῆς ζωῆς τῶν ἀθλίων καὶ τῶν ἀγαθὰ ταπεινῶν, τιτλοφορεῖται «Πατέρα στὸ σπίτι». Μιὰ φυσιογν χήρα—περιγράφει ὁ μεγάλος Σκιαθίτης—στέλλει τὸ παιδάκι της νὰ γυρεύῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, στὰ διάφορα σπίτια, στὸ μαγαζὶ τοῦ χωριοῦ.

—Μπάρμπα, δῶσε μου λίγο λάδι! Γιατί δὲν ἔχουμε πατέρα στὸ σπίτι....

Ἡ φράση αὐτὴ ποὺ τρέμει ἐκρυσηϊμαντη στ' ἀνίδεα χεῖλη ἐπάνω ἑνὸς παιδιοῦ, ἀντηχεῖ πάντοτε πικρὰ στὸ νοῦ μου, ὅταν τύχῃ περιφερόμενο ν' ἀντικρύσω τὸ ὄρθιμα τῆς ὀφρανῆς ἐπαιτείας, τῆς ἀνήλικης δυστυχίας «Πατέρα στὸ σπίτι».... Αὐτὴ ἡ φράση καὶ ἀκόμη νὰ πιὰ λέξι, ποὺ ἀκούω ἀπὸ ἡμέρες τώρα, νομίζω πὼς ἀντιλαλοῦν τὸ νόημά τους—αὐσιάνομαι τὸ στεναγμό τους—στῆς καρδιὲς ἐντὸς ἄλλων μεγάλων, καλυνὸς ἀπὸ ἐμᾶς γιὰ νὰ μᾶς ἀναγκάσουν νὰ προσφέρωμε τὸ κοθῆνον μας πρὸς τὸ παιδί. Στὰ γραφεῖα μου τὴς Βιδλιοθήκης Ἀλγίου—σὸ ἰσόγειό τῆς ὅπου, προσφορᾶ...ὁλικῆς καὶ πνευματικῆς τροφῆς, λειτουργεῖ τὸ δημοτικὸ συσσίτιο γιὰ τοὺς ἄπορους —ἀκούω καθημερινά, τώρα τελευταῖα ὁρισερὲς ν' ἀντηχοῦν κάποιες φωνὲς. Εἶνε νὰ παιδάκια πτωχῶν οἰκογενειῶν, ποὺ μαζεύονται ἐκεῖ ἔξω, πρὸς τὸ μεσημέρι νὰ πάρουν τὸ συσσίτιό τους. Προκαλοῦν ἕνα ἀλλαλαγμό, παίζουν ζωηρὰ καὶ γελοῦν, ὥσπου νὰ ἀρχίσῃ ἡ διανομή. Τότε τ' ἀκούω νὰ φωνάζουν φαιδρὰ καὶ τὰ βλέπω κάποτε νὰ συνωθοῦνται γύρω:

—Ψωμί!

—Ψωμάκι!

Αὐτὲς ἡ δύο λέξεις ἐντονώτερα καὶ συχνότερα πηχῶν ἀπὸ τὰ παιδικὰ χεῖλη. Τὰ παιδικὰ αὐτὰ χεῖλη ποὺ ἀνοίγονται ὀγρὰ νὰ χορτάσουν σὸ ψωμάκι, τὸ ψωμί....

Τὰ χεῖλη αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ συμπονέσωμε πολύ. Εἶναι ἀληθινὰ αὐτὰ ποὺ λέγεται: Ἀλλείμονο στὸ ἔθνος ἐκεῖνο ὅπου τὰ παιδιὰ τοῦ πεινοῦν! Τὸ Κράτος μας δέδαια ἐπιπρέπει ἤδη ἄξια τὸ προκείμενο καθῆκον του. Ἀλλὰ εἶνε καὶ καθήκον προσωπικὰ καθενὸς μας—καθήκον τῆς γενεᾶς ποὺ ζῇ σπέναντι τῆς νέας γενεᾶς, ποὺ ἔρχεται νὰ μᾶς διαδεχθῇ. Ἂς τὰ συλλογίζωμεστε λοιπὸν πάντοτε αὐτὰ τὰ ὡραῖα χεῖλη ποὺ προφέρουν δὲ λὰ καὶ αἰδήμονα:

—Δὲν ἔχουμε πατέρα στὸ σπίτι.

Αὐτὰ τὰ παιδικὰ χεῖλη ἂς τὰ σφραγίσῃ μὲ παράφορο ἔνα φίλημα ἡ στοργὴ τῶν μεγάλων—καθενὸς μας. Γιὰ νὰ μὴ πηρέφουν ποτὲ σὸ μέλλον πικρά:

—Ψωμάκι!

—Ψωμί!

ΚΛ. ΜΙΜΙΚΟΣ

●●●